

været, at man skam bare skal ændre navnet på forfatningen og altså kalde den noget helt andet. Det forslag balancerer vist mellem at være noget af det mest arrogante og noget af det mest stupide i EU's historie. Det var naturligvis ikke forsliden, men derimod de følgende 448 artikler i forfatningen, som borgerne afviste for et års tid siden.

Den danske regering har lagt sig i slipstrømmen af fjollede forslag og er kommet med den idé, at en revideret udgave af forfatningen slet ikke behøver nogen folkeafstemning. Det er virkeligt EU-politik på et højt niveau. Først bruger man et helt år på at involvere befolkningen i debatten. Man bruger næsten 20 mio. kr. på at holde folkehøringer, debatter, skrive rapporter og analyser. Og når alt det er overstået, når tænkepausen er slut, så kvitterer man med, at befolkningen ikke må stemme om det endelige resultat.

Det er arrogant, og det er usmageligt, at man overhovedet kan overveje at gennemføre en forfatning eller en forfatning light, eller hvad den nu måtte komme til at hedde, uden en folkeafstemning. Efter den markante debat, der har været, efter de enormt mange spørgsmålstejn, der er sat ved nødvendigheden og anvendeligheden af en sådan forfatning, er det ganske enkelt arrogant over for befolkningen ikke at holde folkeafstemninger om det her vigtige spørgsmål. Og det er i øvrigt ødelæggende for hele den folkelige opbakning, som regeringen så gerne vil have i EU-politikken, thi hvorfor skulle man engagere sig i noget, man alligevel ikke har medbestemmelse over?

Dansk Folkeparti har fra starten modsat sig tanken om en forfatning for Europa, og argumentet om, at EU er gået i stå, er med al tydelighed blevet dementeret af Kommissionen selv. I sin årsberetning fra 2005 skriver Kommissionen helt klart på side 22, at der alene i år 2005 blev fremsat ikke mindre en 411 forslag til direktiver, forordninger, beslutninger og afgørelser. 411 forslag, er det et udtryk for stilstand, er det et udtryk for, at EU er gået i stå? Ja, så vil jeg nødig se et EU, der er i højeste gear.

Sandheden er da også, at den megen snak om effektivisering mere handler om at gennemføre en afdød forfatning end om at skabe et godt samarbejde i Europa. Det handler om flertalsafgørelser; det handler om, at EU skal være de store landes klub, og at små stater som Danmark må pakke sammen, når de store taler. Allerede i

dag sker det alt for ofte, at Danmark pålægges at forringe vore gode standarder. Det grænser vist til det enfoldige at tro, at disse tilfælde skulle blive færre, hvis Danmark åbner op for, at vi i flere tilfælde kan blive stemt ned.

Når jeg bare tænker tilbage på det sidste års tænkepause, har EU jo på en lang række områder forringet de danske standarder. Reglerne for overenskomstaftaler er blevet indskrænket; forbrugernes ret til erstatning ved køb af mangelfulde og skadevoldende produkter er blevet forringet; grænsen for den tilladte mængde af transfedtsyrer i vores fødevarer er under stærkt pres fra EU for at blive hævet; mærkningen ved import af fødevarer er blevet forringet; kontrollen af vore fødevarer er blevet forringet – af EU vel at mærke; reglerne for medicin i vore fødevarer er blevet blødt op; for slet ikke at tale om, at forbrugersikkerheden på serviceområdet er under pres.

Kl. 15.45

Senest har vi set det i kapitaltjenesteydelsesdirektivet, hvor man arbejder ud fra et goldplatingprincip om, at landene ikke må lægge en stram fortolkning af direktivet til grund, men skal lægge den mindst restriktive fortolkning af direktivet til grund, således at man ikke bare opnår enighed i EU, men at man opnår enighed om den lavest mulige fortolkning. Og det handler om forbrugersikkerhed.

Dansk Folkeparti kan godt se den grundlæggende idé og fordel i et indre marked i Europa. Det er godt for økonomien at samhandle. Det er godt for mennesker at kunne søge arbejde, hvor arbejdskraften mangler. Men det er fuldstændig uforståeligt, at den ledende tanke i EU-samarbejdet skal være drømmen om et totalt harmoniseret Europa.

Danmark har på langt de fleste områder højere standarder end de fleste andre EU-lande. Og Dansk Folkeparti vil ikke ofre vore gode forbrugersikkerhed, sundhedstilstand og miljøikkerhed på et indre markeds hellige alter.

Derfor jublede Dansk Folkeparti, da forfatningen faldt. Det var en sejr for demokratiet, en fest for friheden, og det var et tiltrængt vågn opråb til de mange politikere, der ikke tør sige EU imod. Det tør Dansk Folkeparti. Det har vi gjort igennem hele tænkepausen, og det agter vi at fortsætte med at gøre.

Jeg skal derfor på vegne af Dansk Folkeparti fremsætte følgende: